

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **A.K.**

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 244 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 16 lipca 2025 r.,

kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 22 stycznia 2025 r., sygn. akt V Ka 1229/24

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 9 października 2024 r., sygn. akt II K 1566/23

postanowił:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć A.K. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Lublinie, wyrokiem z 22 stycznia 2025 r., utrzymał w mocy zaskarżony apelacją obrońcy wyrok Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z 9 października 2024 r., mocą którego A.K. został uznany za winnego popełnienia ciągu 4 przestępstw z art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i

skazany na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. i art. 43a § 2 k.k. orzeczono wobec niego środki karne w postaci zakazu prowadzenia pojazdów oraz świadczenia pieniężnego.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca. Podniósł w niej rażące naruszenia prawa procesowego tj. art. 4, art. 7, art. 5 § 2 k.p.k. polegające na błędnej ocenie materiału dowodowego i rażące naruszenie prawa materialnego tj. art. 180a k.k. przez jego zastosowanie. Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

W odpowiedzi na kasację oskarżyciel publiczny wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Nadzwyczajny środek zaskarżenia został sformułowany na granicy dopuszczalności, albowiem został sformułowany w sposób pozwalający na konstatację, że skarżący, wbrew treści art. 523 § 1 k.p.k., potraktował kasację jako trzecioinstancyjny środek odwoławczy a pod pozorem zarzutów *stricto* kasacyjnych przemycił w rzeczywistości niedozwolony na obecnym etapie procedowania zarzut z art. 438 pkt 3 k.p.k. czyniąc kasację - na przekór art. 519 k.p.k. - skierowaną przeciwko procedowaniu Sądu pierwszej instancji. Całkowicie nieuprawniony był zarzut naruszenia poszczególnych zasad procedury karnej (zasady domniemania niewinności, swobodnej oceny dowodów i obiektywizmu), albowiem nie sposób uchybić przepisom regulującym ogólne reguły procedowania: skarżący co najwyżej mógł wskazać przepis, którego naruszenie przez Sąd odwoławczy naraziłoby na szwank wskazane zasady, a i to w realiach niniejszej sprawy w gruncie rzeczy byłoby nieskuteczne, ponieważ Sąd odwoławczy utrzymując w mocy wyrok Sądu *meriti* całkowicie go zaaprobował, a więc nie zmieniał ustaleń faktycznych, nie czynił własnych ustaleń w sprawie, ani nie dokonywał własnych ocen materiału dowodowego, a tym samym nie mógł uchybić żadnej z wymienionych w kasacji zasad.

W przedmiotowej kasacji podniesiono zarówno uchybienia rażącego naruszenia prawa materialnego i procesowego co czyniło ją niespójną. W

judykaturze Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu ustalony prawidłowo a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa materialnego, a także wówczas, gdy nie zastosowano określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie było obowiązkowe. Natomiast nie zachodzi taka obraza, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego (zob. wyr. SN z 23 lipca 1974 r., V KR 212/74; post. SN z 8 stycznia 2002r. V KKN 214/01). Pogląd, że przy zarzucie naruszenia prawa materialnego za punkt wyjścia należy przyjmować nie to co Sąd ustalił, lecz to co powinien ustalić jest nie do zaakceptowania i tak ujmowany zarzut obrazy prawa materialnego jest w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.

Skarżący konsekwentnie zarówno w apelacji jak i w kasacji wywodził, że A.K. nie prowadził samochodu, pomimo że na jego sprawstwo wskazywał szeroki materiał dowodowy osobowy i nieosobowy. Relacje funkcjonariuszy, którzy czterokrotnie zatrzymali pojazd do kontroli (trzy razy było to V. a raz A.) są jednolite i niezmiennie a zarazem niepodważalne, a wynika z nich, że w chwili zatrzymania auta jego kierowcą był skazany, który nie miał uprawnień do prowadzenia pojazdu.

Na aprobatę zasługiwała kwalifikacja prawna czynu przypisanego skazanemu. A.K. dopuścił się czterokrotnie występków w postaci niezastosowania się do orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z 19 października 2022 r. na okres 9 miesięcy i Sądu Rejonowego w Białymstoku z 11 lipca 2022 r. na okres roku. Bezspornie czyny, których dopuścił się skazany obejmowały również występki prowadzenia pojazdu po cofnięciu uprawnień (art. 180a k.k.). Chociaż decyzja Starosty B. cofająca przedmiotowe uprawnienia była z 24 kwietnia 2023 r., a więc została wydana po dokonaniu zarzuconego A.K. zbiegu występków (popołnionych 25 marca 2023 r., 4 kwietnia 2023 r., 15 kwietnia 2023 r. i 24 czerwca 2023 r.), ale obejmuje ona okres od 21 stycznia 2023 r. do 20 grudnia 2023 r., a więc zastosowanie art. 180a k.k. było w tej sytuacji całkowicie zasadne.

W realiach niniejszej sprawy trzeba stwierdzić, że obrońca nie wykazał, aby Sąd odwoławczy nie zrealizował obowiązków ciążących na instancji apelacyjnej, co

mogłoby mieć wpływ na pozostawanie w obrocie prawnym wyroku niesprawiedliwego. Gołosłowne deklaracje strony o błędach w ustaleniach faktycznych stały w bezpodstawnej opozycji do prawidłowego procedowania Sądów obu instancji i nie były w stanie podważyć dotychczasowej oceny dowodów i ustaleń faktycznych dokonanych na ich podstawie.

Dlatego Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu kasacji w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.), oddalił kasację na posiedzeniu bez udziału stron w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[WB]

[r.g.]